

Warszawa, 28 listopada 2008 r.

Summit on Sectoral Cooperation - Warszawa

Podsumowanie Przewodniczącego

1. Szczyt "Summit on Sectoral Cooperation", który poprzedzał 14. Konferencję Stron Ramowej Konwencji NZ w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC), odbył się w dniach 27-28 Listopada w Warszawie, z udziałem Ministrów 20 krajów odpowiedzialnych za przeważającą część całkowitej emisji gazów cieplarnianych oraz szefów kluczowych przedsiębiorstw przemysłowych z sektorów stalowego, cementowego i aluminiowego, a także sektora energetycznego.

2. Szczyt został zorganizowany w duchu nowego podejścia do partnerstwa publiczno-prywatnego i stanowił okazję do wymiany opinii na temat roli przemysłu w budowaniu gospodarki charakteryzującej się niższym poziomem emisji, zarówno poprzez obniżenie poziomu emisji gazów cieplarnianych w procesie produkcji, jak i przez udostępnienie materiałów niezbędnych przy wprowadzaniu zmian infrastrukturalnych.

3. Spotkanie miało następujące cele:

- Rozwój współpracy pomiędzy energochłonnymi sektorami przemysłu, w celu wspólnego zarządzania zmianami mającymi na celu doprowadzenie do redukcji emisji,
- Prezentacja punktów widzenia ministrów przemysłu i przedstawicieli biznesu w celu znalezienia wspólnej płaszczyzny porozumienia, która posłuży do wypracowywania dalszych koncepcji,
- Promocja współpracy sektorów publicznego i prywatnego w zakresie rozwijania polityki przeciwdziałania zmianom klimatycznym.

4. Uczestnicy szczytu zapoznali się z następującymi programami działań związanych z ochroną klimatu:

- „Partnerstwo dla Czystego Rozwoju i Klimatu w rejonie Azji i Pacyfiku” (*Asia-Pacific Partnership on Clean Development and Climate*),
- „Globalne Podejście w Sektorze Stali”
- „Inicjatywa Zrównoważonego Rozwoju Branży Cementowej” (*Cement Sustainability Initiative*),
- Inicjatywa „Aluminium dla Przyszłych Pokoleń” (*Aluminium for Future Generations*),

a także z raportem Międzynarodowej Agencji Energetycznej (IEA) (*IEA's World Energy Outlook 2008*).

5. Uczestnicy wskazali na potrzebę powszechnego zaangażowania poszczególnych państw i sektorów gospodarki w działania mające na celu redukcję emisji gazów cieplarnianych. Im większe będzie to zaangażowanie, tym niższe będą ogólne koszty działań i mniejsze prawdopodobieństwo pojawienia się skutków odwrotnych

do zamierzonych, takich jak wyciek emisji (*carbon leakage*) lub zmniejszenie konkurencyjności.

6. Uczestnicy szczytu podzielają pogląd, że sektorowe podejście do współpracy w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego jest użytecznym narzędziem wdrażania działań wspierających trwały wzrost gospodarczy, które będą skutkować rzeczywistym obniżeniem globalnego poziomu emisji.

7. Przedstawiciele przemysłu oczekują aktywnej roli rządów w obszarze wymiany i wdrażania najlepszych praktyk w ramach polityki eliminowania barier dla ochrony środowiska. Działania te powinny prowadzić do znacznego obniżenia poziomu emisji w sektorach przemysłu, które dzięki temu zaangażują się w proces redukcji w stopniu przekraczającym zwyczajowe oczekiwania pod adresem sektora biznesowego. Przedstawiciele przemysłu zadeklarowali także wolę podjęcia konkretnych działań w następujących obszarach:

- Poszerzenie bazy danych statystycznych, w celu pogłębienia wspólnego zrozumienia sytuacji, w zakresie stanu emisji w kluczowych sektorach;
- Prace nad rozwijaniem i dostępnością technologii pozwalających na redukcję emisji, z uwzględnieniem możliwości płatniczych i zdolności do przejmowania tych technologii przez państwa na różnym etapie rozwoju, a także bez naruszania konkurencji;
- Promocja najlepszych praktyk z uwzględnieniem możliwości poszczególnych państw, a także tworzenie zachęt do ciągłego wdrażania nowych technologii.

Została wyrażona nadzieja, że rządy będą wspierać proces wdrażania działań w każdym z wyżej wymienionych obszarów.

8. Uczestnicy stwierdzili, że sektorowa analiza intensywności emisyjności przyczyni się do wypracowania skutecznych ram działania w okresie po roku 2012, ułatwiając transfer technologii do krajów rozwijających się i zapewniając porównywalność wysiłków ograniczających emisję.

9. Uczestnicy spotkania podkreślili, że proces, który został zapoczątkowany w Warszawie, powinien być kontynuowany w duchu partnerskiego dialogu pomiędzy rządami i sektorem biznesowym. Przy okazji następnych spotkań i dyskusji wskazane jest poruszenie następujących kwestii:

- W jaki sposób wprowadzić system skutecznych mechanizmów zachęt do znacznego obniżenia intensywności emisji CO₂ na całym świecie, obejmujący także ceny emisji,
- Obszary możliwej współpracy w zakresie rozwoju technologicznego, w tym w obszarze prac badawczo-rozwojowych, a także rola "technologicznych map drogowych" w procesie budowania przemysłu charakteryzującego się niskim poziomem emisji,
- Potrzeba gromadzenia dokładniejszych, porównywalnych na poziomie międzynarodowym i przejrzystych danych na temat sprawności energetycznej przemysłu i poziomu emisji gazów cieplarnianych,
- Jak najskuteczniej promować postęp w zakresie efektywnego gospodarowania energią, dzięki czemu będzie możliwe zmniejszenie nacisku wywieranego na sektor produkcji energii, co umożliwi wprowadzanie technologii produkcji energii charakteryzujących się niskim poziomem emisji CO₂.

10. W trakcie szczytu "Summit on Sectoral Cooperation" w Warszawie, został zapoczątkowany tak zwany Dialog Warszawski (*Warsaw Dialogue*), proces który będzie wspierać negocjacje w ramach Ramowej Konwencji NZ w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) przez przedstawicieli rządów odpowiedzialnych za gospodarkę oraz przedstawicieli biznesu, których celem jest rozwijanie efektywnych ekonomicznie sposobów przeciwdziałania zmianom klimatycznym.

11. Polska z zadowoleniem odniosła się do propozycji Japonii, dotyczącej zorganizowania w marcu 2009, w Bonn, warsztatów na temat podejścia sektorowego. Może to być kolejny etap Dialogu Warszawskiego. Warsztaty te stanowiłyby okazję do dalszych dyskusji nad kwestiami metodologicznymi dotyczącymi działań sektorowych, w oparciu o wyniki warszawskiego szczytu.